

POSTANOWIENIE

Dnia 8 listopada 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodnicząca: SSA Urszula Iwanowska (spr.)

Sędziowie SA: Barbara Białicka

Romana Mrotek

po rozpoznaniu w dniu 8 listopada 2017 r., na posiedzeniu niejawnym,

sprawy z odwołania L. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy,

na skutek skargi ubezpieczonego o wznowienie postępowania zakończonym prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego III Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w S. z dnia 8 grudnia 2015 r., sygn. akt III A Ua 401/14

postanawia:

1. oddalić wniosek o przywrócenie terminu do złożenia skargi o wznowienie postępowania;
2. odrzucić skargę o wznowienie postępowania;
3. zasądzić od L. R. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu skargowym.

SSA Barbara Białicka SSA Urszula Iwanowska SSA Romana Mrotek

UZASADNIENIE

L. R. pismami nadanymi w urzędzie pocztowym w dniu 29 kwietnia 2017 r. wniósł:

- o przywrócenie terminu do złożenia skargi o wznowienie postępowania,
- skargę o wznowienie postępowania zakończonym prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie III Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 8 grudnia 2015 r. sygn. akt III A Ua 401/14.

W uzasadnieniu wniosku o przywrócenie terminu wnioskodawca podniósł, że w sprawie prowadzonej przez Sąd Okręgowy w Koszalinie o sygn. akt IV U 464/16 w dniu 3 stycznia 2017 r. otrzymał opinie biegłych z dnia 25 sierpnia 2016 r. oraz z dnia 3 listopada 2016 r., w których biegli wskazali, że dolegliwości które spowodowały częściową niezdolność do pracy ubezpieczonego występowały także w okresie od 1 stycznia 2012 r. do 31 grudnia 2014 r., czyli w okresie objętym postępowaniem sądowym Sądu Apelacyjnego w Szczecinie (sygn. akt: III A Ua 401/14). Wnioskodawca podkreślił, że organ rentowy pismem z dnia 26 stycznia 2017 r. nie wniósł zastrzeżeń do wskazanych opinii.

Następnie skarżący wyjaśnił, że zdawał sobie sprawę z tego, iż wynikające z powołanych opinii pewne nowe okoliczności i środki dowodowe w sposób bezpośredni wiązały się z okresem, który został już prawomocnie oceniony

wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie. Niemniej jednak korzystna dla ubezpieczonego kwalifikacja pewnych ustaleń zawarta w omawianych opiniach sądowych nie dawała mu spokoju i w dniu 25 kwietnia 2017 r. udał się do Punktu Przyjęć Interesantów Rzecznika Praw Obywatelskich w S. w celu uzyskania porady, bowiem w każdy ostatni poniedziałek i wtorek miesiąca w Urzędzie Miejskim w S. interesantów przyjmuje przedstawiciel Rzecznika.

Ponadto wnioskodawca zaznaczył, że osobiście nie zdawał sobie sprawy z prawnych uwarunkowań dochodzenia swoich praw w tym i możliwości złożenia odwołań oraz wniosków, a także - ze względów finansowych - nie korzystał i nie korzysta z usług prawnika przy prowadzeniu postępowania sądowego przed Sądem Okręgowym w Koszalinie (sygn. akt IV U 464/16).

Zatem ubezpieczony podkreślił, że dopiero konsultacja u przedstawiciela Rzecznika w dniu 25 kwietnia 2017 r. uświadomiła mu, że w świetle późniejszego wykrycia nowych środków dowodowych wpływających z powołanych opinii biegłych, jak też i dowodów istniejących w toku postępowania, ale przez Sąd Apelacyjny pominiętych, co wynika z treści uzasadnienia wyroku, pojawiły się okoliczności stanowiące podstawę wznowienia postępowania tj. możliwości złożenia skargi o wznowienie postępowania w trybie art. 403 § 2 k.p.c.

Z kolei w uzasadnieniu skargi o wznowienie postępowania L. R. między innymi podniósł, że złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K., w której ustalono datę powstania częściowej niezdolności do pracy - 11 marca 2016 r. Ubezpieczony nie zgodził się z tak przyjętą datą. Dalej skarżący wskazał, że w ramach prowadzonego przez Sąd Okręgowy w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych postępowania sądowego, sygn. akt: IV U 464/16, przeprowadzono dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych z dnia 25 sierpnia 2016 r. oraz 3 listopada 2016 r. doręczonych stronie przy piśmie z dnia 3 stycznia 2017 r. Ubezpieczony podkreślił, że z treści tych opinii wynika, iż stwierdzone zmiany chorobowe układu krążenia kwalifikowały badanego do częściowej, okresowej niezdolności do pracy od 1 stycznia 2012 r. do 31 grudnia 2014 r. W ocenie skarżącego, biegli w sposób niepodważalny wykazali, iż występujące u niego zmiany chorobowe układu krążenia, które były podstawą orzeczenia częściowej niezdolności do pracy przez Komisję Lekarską ZUS były takie same tak w okresie od 1 stycznia 2015 r. do 30 kwietnia 2017 r., jak i w okresie od 1 stycznia 2012 r. do 31 grudnia 2014 r., czyli w okresie objętym postępowaniem sądowym Sądu Apelacyjnego w Szczecinie - sygn. akt III A Ua 401/14. Tym samym biegli ustalili, że częściowa niezdolności do pracy musiała powstać w okresie 2011/2012. Ponadto skarżący zwrócił uwagę, że organ rentowy swoim pismem z dnia 26 stycznia 2017 r. nie wniósł zastrzeżeń do powołanych wyżej opinii.

Zdaniem L. R. powyższe uzasadnia złożenie skargi o wznowienie postępowania sprawy prowadzonej przez Sąd Apelacyjny w Szczecinie w trybie art. 403 § 2 k.p.c.

Następnie ubezpieczony wyjaśnił, że pozostałe przesłanki uzasadniające celowość złożenia skargi o wznowienie postępowania wynikają wprost z treści uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 8 grudnia 2015 r., z którym zapoznał się dopiero po jego otrzymaniu. Skarżący zwrócił uwagę, że opinia biegłej specjalisty medycyny pracy, która legła u podstaw wyroku Sądu Apelacyjnego ostatecznie zwierała stwierdzenie „Uwzględniając opinie specjalistów z zakresu kardiologii przychyliam się do uznania ubezpieczonego za częściowo niezdolnego do pracy do końca 2014 r.”. Sąd odwoławczy tę opinię pominął, a mogłaby ona mieć wpływ na wynik sprawy.

Dalej skarżący zwrócił uwagę, że w związku z pojawiającymi się w trakcie postępowania wątpliwościami, w celu ich ostatecznego wykluczenia złożył pismem z dnia 17 czerwca 2015 r. wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z dziedziny kardiochirurgii. Mimo poparcia tego wniosku przez biegłych (w opinii uzupełniającej z dnia 10 lipca 2015 r.) Sąd Apelacyjny nie uwzględnił go uznając jego niezasadność.

W odpowiedzi na skargę Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jej odrzucenie oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych podnosząc, że skarga została wniesiona po upływie 3 miesięcznego terminu i nie została oparta na ustawowej podstawie prawnej. Organ rentowy zwrócił uwagę, że opinie biegłych sądowych sporządzone w sprawie aktualnie prowadzonej przed Sądem Okręgowym w Koszalinie nie są nowym dowodem, o którym mowa w art. 403 § 2 k.p.c. Przywołując stanowisko wyrażone w orzecznictwie Sądu

Najwyższego organ rentowy podkreślił, że podstawą wznowienia nie może być środek dowodowy powstały dopiero po uprawomocnieniu się orzeczenia, którego dotyczy skarga o wznowienie postępowania.

Sąd Apelacyjny rozważył, co następuje:

Skarga o wznowienie postępowania podlega odrzuceniu.

Żądania wznowienia zakończonego postępowania można skutecznie się domagać tylko w przypadku zaistnienia co najmniej jednej z enumeratywnie wymienionych w przepisach postępowania okoliczności (art. 401, 401¹, 403 k.p.c.) oraz spełnienia pozostałych wymagań formalnych (art. 407 i 409 k.p.c.).

W niniejszej sprawie, jako podstawę prawną skargi o wznowienia postępowania L. R. wskazał art. 403 § 2 k.p.c., który stanowi, że można żądać wznowienia postępowania w razie późniejszego wykrycia prawomocnego wyroku, dotyczącego tego samego stosunku prawnego, albo wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu.

Natomiast jako faktyczną podstawę wznowienia ubezpieczony wskazał na opinie biegłych sądowych uzyskane postępowaniu prowadzonym przez Sąd Okręgowy w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, sygn. akt: IV U 464/16, z dnia 25 sierpnia 2016 r. oraz 3 listopada 2016 r. doręczonych stronie dnia 3 stycznia 2017 r., z treści których wynika, że stwierdzone zmiany chorobowe układu krążenia kwalifikowały badanego do częściowej, okresowej niezdolności do pracy od 1 stycznia 2015 r. do 30 kwietnia 2017 r., jak i w okresie od 1 stycznia 2012 r. do 31 grudnia 2014 r., czyli w okresie objętym postępowaniem sądowym Sądu Apelacyjnego w Szczecinie - sygn. akt III A Ua 401/14. Ponadto jako podstawę faktyczną wznowienia postępowania skarżący wskazał na okoliczność pominięcia przez sąd odwoławczy stanowiska biegłej medycyny pracy wyrażonej w opinii w sprawie III A Ua 401/14, a także jego wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z dziedziny kardiologii. Okoliczności te wynikają z uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 8 grudnia 2015 r.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny wskazuje, że zgodnie z art. 407 § 1 k.p.c. skargę o wznowienie wnosi się w terminie trzymiesięcznym, a termin ten liczy się od dnia, w którym strona dowiedziała się o podstawie wznowienia.

Ubezpieczony powyższe opinie ze sprawy IV U 464/16 otrzymał w dniu 3 stycznia 2017 r., zatem już w tej dacie ubezpieczony miał wiedzę o treści opinii, łącznie ze stanowiskiem biegłych, że częściowa niezdolność do pracy istniała zarówno w okresie od 1 stycznia 2015 r. do 30 kwietnia 2017 r., jak i w okresie od 1 stycznia 2012 r. do 31 grudnia 2014 r. nieprzerwanie. Mimo tej wiedzy ubezpieczony w zakreślonym przez ustawodawcę terminie trzech miesięcy nie wystąpił ze skargą o wznowienie postępowania, ale uczynił to dopiero w dniu 29 kwietnia 2017 r., a zatem z przekroczeniem ustawowo określonego terminu (art. 407 § 1 k.p.c.).

Wniosek o przywrócenie terminu do złożenia skargi w warunkach niniejszej sprawy okazał się nieuzasadniony.

Zgodnie z art. 168 § 1 k.p.c. jeżeli strona nie dokonała w terminie czynności procesowej bez swojej winy, sąd na jej wniosek postanowi przywrócenie terminu. Ubezpieczony złożył taki wniosek wskazując, że o możliwości złożenia skargi o wznowienie postępowania dowiedział się dopiero w dniu 25 kwietnia 2017 r., kiedy uzyskał poradę prawną w Punkcie Przyjęć Interesantów Rzecznika Praw Obywatelskich w S.. W sprawie podkreślić trzeba, że L. R. upatrując podstawy do wznowienia postępowania w treści opinii, z których treścią mógł się zapoznać już w dniu 3 stycznia 2017 r. (kiedy doręczono mu ich opis), przekroczył termin do złożenia skargi prawie o 26 dni. Jednocześnie w ocenie Sądu Apelacyjnego ubezpieczony nie dochował zwykłej staranności w dbałości o własny interes. Mimo, że treść opinii doręczonych w dniu 3 stycznia 2017 r. była odmienna od ustaleń dokonanych w sprawie III A Ua 401/14 i korzystna dla ubezpieczonego nie poszukiwał on pomocy w ustaleniu wpływu tych opinii na sprawę już prawomocnie zakończoną. A przecież w sprawie III A Ua 401/14 oraz III UK 96/16 ubezpieczony korzystał z pomocy pełnomocnika procesowego. Nieznajomość prawa nie jest sama w sobie usprawiedliwieniem w uchybieniu terminowi do dokonania czynności procesowej, a więc także do złożenia skargi o wznowienia postępowania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z

dnia 25 lutego 1998 r., II UKN 519/97, OSNP 1999/1/36). Tym bardziej w czasach, gdy dostęp do porad prawnych jest powszechny zarówno w internecie, jak i w różnych instytucjach świadczącej pomoc dla obywateli. Nie można też pomijać i tej okoliczności, że L. R. jest osobą z wyższym wykształceniem (magister inżynier środowiska), a w czasie kariery zawodowej zajmował odpowiedzialne stanowiska między innymi zarządcy komisarycznego, likwidatora, prezesa zarządu czy dyrektora zarządzającego. Zatem uzasadnienie, że chociaż korzystna treść opinii nie dawała ubezpieczonemu spokoju i dlatego udał się po poradę prawną w dniu 25 kwietnia 2017 r. nie jest wykazaniem braku winy w uchybieniu terminowi. Ubezpieczony ponosi winę w uchybieniu terminu. Dlatego Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do przywrócenia terminu L. R. do złożenia skargi o wznowienie postępowania i wnioski ten oddalił (art. 168 § 1 k.p.c.).

Na marginesie należy tylko wskazać, że podniesiony przez ubezpieczonego nowy środek dowodowy (opinia biegłego sądowego z dnia 25 sierpnia 2016 r. i 3 listopada 2016 r.) powstał po uprawomocnieniu się wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 8 grudnia 2015 r., zatem nie zostały spełnione przesłanki wskazane w art. 403 § 2 k.p.c., a co za tym idzie skarga nie została oparta na ustawowej podstawie, co również skutkowałoby jej odrzuceniem. Przy czym, pogląd, że środek dowodowy, który powstał po uprawomocnieniu się wyroku, nie stanowi podstawy wznowienia przewidzianej w art. 403 § 2 k.p.c. jest od lat utrwalony w orzecznictwie (por. między innymi, uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 1969 r., III PZP 63/68 mającej moc zasady prawnej, OSNC 1969/12/208; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2005 r., IV CZ 96/05, LEX nr 186917; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 września 2005 r., II CZ 78/05, LEX nr 453799; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 lipca 2008 r., II UZ 31/08, LEX nr 500233; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 maja 2010 r., III PZ 3/10). Nadto utrwalony jest także pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 22 kwietnia 1975 r., III PZP 4/75 (OSNC 1976/2/38), zgodnie z którym uzyskanie – po uprawomocnieniu się wyroku – świadectwa lekarza specjalisty, które to świadectwo przedstawia wyniki badań strony procesowej i zawiera ocenę stanu zdrowia badanego odmienną od wyrażonej przez biegłych lekarzy w poprzednio zakończonym postępowaniu sądowym, nie stanowi późniejszego wykrycia takiego środka dowodowego, jaki ma na uwadze przepis art. 403 § 2 k.p.c. Także to stanowisko jest konsekwentnie podtrzymywane w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. postanowienie z dnia 10 stycznia 1977 r., I CO 5/76, LEX nr 7899; postanowienie z dnia 9 listopada 2000 r., II CKN 510/00, LEX nr 535989; a także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 maja 2010 r., III PZ 3/10). Podziela je także Sąd Apelacyjny rozpoznający niniejszą sprawę uznając, że ma ono odniesienie także do stanowiska biegłych sądowych wyrażonych w kolejnym (nowym) postępowaniu sądowym.

Z kolei zarzut nieuwzględnienia w poprzednim postępowaniu wniosku ubezpieczonego o przeprowadzenie dowodu z opinii kardiochirurga oraz nieuwzględnienia treści opinii biegłej specjalisty medycyny pracy wydanej w tamtym postępowaniu nie ma żadnego znaczenia dla skargi o wznowienie tego postępowania, bowiem nie mieści się w żadnej z ustawowych podstaw do ponownego rozpoznania sprawy. Przy czym, zarzut nieuwzględnienia wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego kardiochirurga był podnoszony również przez ubezpieczonego w skardze kasacyjnej złożonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 8 grudnia 2015 r. W uzasadnieniu wyroku z dnia 6 kwietnia 2017 r., III UK 96/16, oddalającego skargę kasacyjną Sąd Najwyższy między innymi wskazał, że specyfika dowodu z opinii biegłego polega m.in. na tym, że jeżeli taki dowód już został przez sąd dopuszczony, to stosownie do art. 286 k.p.c., opinii dodatkowego biegłego można żądać jedynie "w razie potrzeby". Podniesione przez skarżącego zarzuty naruszenia art. 286 k.p.c. nie mogą natomiast odnieść skutku, jeżeli wydane przez biegłych opinie wyjaśniają istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności, a ich fachowość i rzetelność nie została w żaden sposób podważona. Przepis art. 286 k.p.c. nie przewiduje bowiem obowiązku uzupełnienia już sporządzonej opinii czy to na piśmie, czy też w formie ustnej do protokołu rozprawy w każdym wypadku. Z zawartej w nim regulacji nie wynika także dla sądu obowiązek dopuszczenia dowodu z kolejnej opinii innych biegłych. Przepis ten pozostawia sądowi decyzję, czy opinia wymaga dodatkowych wyjaśnień ze strony jej autora, a także, czy wyjaśnienia te powinny być złożone w formie ustnej czy w formie pisemnej. Obowiązek wezwania biegłego na rozprawę powstaje wówczas, kiedy sformułowania opinii nie są na tyle jasne i jednoznaczne, aby pozwalały na dokonanie na jej podstawie stanowczych ustaleń. W wyroku z dnia 10 stycznia 2002 r., II CKN 639/99, Sąd Najwyższy trafnie stwierdził zaś, że potrzeba taka nie może być jedynie wynikiem niezadowolenia strony z niekorzystnego dla niej wydzwiku konkluzji opinii, lecz

być następstwem umotywowanej krytyki dotychczasowej opinii. W przeciwnym bowiem razie sąd byłby zobligowany do uwzględniania kolejnych wniosków strony dopóty, dopóki nie została złożona opinia w pełni ją zadawalająca, co jest niedopuszczalne. W wyroku z dnia 21 listopada 1974 r., II CR 638/74 (OSPika 1975/5/108), Sąd Najwyższy stwierdził, z kolei, że nie jest uzasadniony wniosek strony o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego, jeżeli w przekonaniu sądu opinia wyznaczonego biegłego jest na tyle kategoryczna i przekonująca, że wystarczająco wyjaśnia zagadnienia wymagające wiadomości specjalnych. W wyroku z dnia 15 lutego 1974 r., II CR 817/73 (LEX nr 7404) Sąd Najwyższy wyjaśnił natomiast, że do dowodu z opinii biegłego nie mogą mieć zastosowania wszystkie zasady prowadzenia dowodów, a w szczególności art. 217 § 1 k.p.c. Nie można zatem przyjąć, że sąd jest obowiązany dopuścić dowód z kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony. W podobnym duchu Sąd Najwyższy wypowiadał się również w wyrokach: z dnia 18 lutego 1974 r., II CR 5/74 (Biuletyn SN 1974/4/64) i z dnia 15 listopada 2001 r., II UKN 604/00 (PPIPS 2003 nr 9, s. 67).

Dalej Sąd Najwyższy wskazał, że jego „zdaniem, z taką właśnie sytuacją mamy do czynienia w okolicznościach rozpoznawanej sprawy, w których brak podstaw do przeprowadzenia ewentualnego dowodu z uzupełniającej opinii biegłych jest trafnie argumentowany przez Sąd Apelacyjny pełną zgodnością opinii sporządzonych w postępowaniu drugoinstancyjnym, a także tym, że są one rzeczowe, rzetelne i wyczerpujące oraz oparte na wynikach badań skarżącego przeprowadzonych przez biegłych i na pełnej dokumentacji medycznej, przez co dostarczają niezbędnych wiadomości specjalnych z zakresu medycyny, mogących stanowić podstawę do ostatecznego rozstrzygnięcia. W przeciwieństwie do części opinii sporządzonych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, uwzględniają też rzeczywisty poziom posiadanych przez skarżącego kwalifikacji zawodowych, który nie ogranicza się wszak tylko do prac polegających na kierowaniu i zarządzaniu, związanych z dużą odpowiedzialnością i dyspozycyjnością, ale musi być wiązany również z innymi, niewymagającymi sprawności ruchowej i znacznego wysiłku fizycznego, pracami biurowo-administracyjnymi (tzw. pracami umysłowymi), wykonywanymi w normatywnym czasie pracy.”

Sąd Najwyższy zwrócił także uwagę, iż „skarżący wyraża także pogląd, że biegli powołani przez sąd drugiej instancji sami wnioskowali o opinię biegłego z zakresu kardiologii. Sąd Najwyższy zauważa w związku z tym, że biegli faktycznie zawarli w swojej uzupełniającej opinii stwierdzenie, że "konieczna jest opinia biegłego kardiologa", jednakże z kontekstu tego stwierdzenia wyraźnie wynika, że było ono nie tyle efektem wątpliwości dotyczących dotychczasowej oceny stanu zdrowia skarżącego (ta pozostawała bowiem niezmienna), co reakcją na jego zarzuty stawiane biegłemu z zakresu kardiologii. W odniesieniu do oceny stanu zdrowia skarżącego biegli stanowczo stwierdzili natomiast, że nie zgadzają się z opiniami kardiologów ubezpieczonego i ich opinię o istnieniu trwałej niezdolności do pracy uważają za nieuzasadnioną. Wszystko to powoduje, zdaniem Sądu Najwyższego, że nie jest usprawiedliwiony sformułowany w ocenianej skardze kasacyjnej zarzut naruszenia art. 286 k.p.c. oraz korespondujące z nim zarzuty naruszenia art. 217 § 1 i 3 k.p.c. i art. 278 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., a także art. 381 k.p.c.”

Zgodnie z art. 410 § 1 k.p.c. sąd odrzuca skargę wniesioną po upływie przepisanej terminu.

Z powyższych względów, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 410 § 1 k.p.c. w związku z art. 407 § 1 k.p.c. skargę L. R. o wznowienie postępowania, jako złożoną po terminie, odrzucił (punkt 2).

Organ rentowy w odpowiedzi na skargę o wznowienie postępowania złożył wnioski o przyznanie od L. R. kosztów zastępstwa procesowego w tym postępowaniu. Na podstawie art. 98 § 1 i 2 oraz art. 99 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, Sąd Apelacyjny zasądził od ubezpieczonego, jako przegrywającego spór, na rzecz organu rentowego zwrot tych kosztów ustalając ich wysokość na podstawie § 10 ust. 1 pkt 2 w związku z § 9 ust. 2 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych - Dz. U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm. (punkt 3).

SSA Barbara Białecka SSA Urszula Iwanowska SSA Romana Mrotek